

Cherchez La Femme Petra De Pauw de vriendin van Herman Verbruggen (Markske uit 'F.C. De Kampioenen')

Meer dan een miljoen Vlamingen maakten zich vorig jaar wekelijks vrolijk om het gestuntel van Markske in de achttiende reeks van 'F.C. De Kampioenen'. Slechts weinigen van hen beseften met welke tegenspoed acteur Herman Verbruggen (45) in zijn échte leven geconfronteerd werd. Terwijl hij op de set zijn best deed om zijn personage zo geloofwaardig mogelijk te vertolken, lag zijn 29-jarige vriendin Petra De Pauw in bed. Ze was zwanger van hun tweede dochter, maar er waren complicaties opgetreden, en door platte rust in acht te nemen, hoopte ze de geboorte zo lang mogelijk uit te stellen. Uiteindelijk werd Billie drie maanden te vroeg geboren: net oud genoeg om levensvatbaar te zijn, maar ze moest nog wel drie maanden in een couveuse blijven. Al die tijd hield Petra een dagboek bij, dat op 15 april bij uitgeverij Van Halewyck verschijnt onder de titel: 'Mag het iets meer zijn?'

HUMO Billie is ondertussen zeventien maanden oud. Waaraan merk je nog dat ze te vroeg geboren is?
Petra De Pauw «Aan niet veel eigenlijk. Ze loopt en speelt zoals andere kindjes van haar leeftijd, ze eet en slaapt goed, haar fijne motoriek is in orde... Alleen haar gewicht en lengte zitten nog een beetje onder het gemiddelde, maar da's normaal voor prematuurtjes. Strikt genomen is ze ook pas veertien maanden oud – zeventien maanden, min die drie dat ze te vroeg geboren is. Pas als ze twee jaar is, zal ze dat verschil volledig hebben weggewerkt.»
HUMO Heeft ze geen geestelijke achterstand ten opzichte van leeftijdsgenootjes?

De Pauw «Nee, maar ze is wel minder flexibel. Als ze haar zin niet krijgt, heeft ze de neiging om te gaan vechten. En als ze een stuk speelgoed wil en ze kan er niet bij, dan begint ze makkelijk te roepen of te huilen. Onze oudste dochter, Roos, had dat op die leeftijd helemaal niet. Als Roos haar bord niet wil leegeten, beloven we haar iets of leiden we haar aandacht even af, en dan doet ze het toch. Maar als Billie iets niet wil, is er niks aan te doen: nee is nee. Prematuurtjes hebben maandenlang voor hun leven moeten knokken, en die vechtlust raken ze blijkbaar nooit meer kwijt. Da's wel wat wennen voor Herman en mij, en ook voor Roos: wij hebben alledrie een veel rustiger karakter.»
HUMO Heb je een specialere band

met Billie omdat ze een prematuurtje is?
De Pauw «Dat denk ik wel, ja. De angst en de bezorgdheid zullen wel nooit helemaal verdwijnen. Ik ben heel blij dat alles uiteindelijk is goedgekomen, maar ik weet ook heel goed door welke hel we zijn gegaan.»
»Toen ik zwanger was van Roos, ging alles vanzelf. Ook de bevalling was een fluitje van een cent: op twee uur was ze eruit en hadden we een schat van een dochter. Dus toen ik opnieuw zwanger werd, dacht ik dat alles even makkelijk zou gaan. Viel dat even tegen! Het was een vreselijke periode, met heel veel angst, onzekerheid, verdriet en machteloosheid. Maandenlang zijn we bang geweest dat we Billie zouden verliezen.»

O WEE

HUMO Wanneer zijn de problemen precies begonnen?

De Pauw «Herman, Roosje, mijn zus en ik waren op vakantie op Gozo, het zuster-eiland van Malta. Ik was twintig weken in verwachting, halverwege dus.»

»Tijdens de tweede nacht in ons hotel werd ik wakker met een volle blaas. Toen ik slaapdronken naar de badkamer liep, voelde ik warm vocht langs mijn benen lopen. In de badkamer zag ik wat het precies was: een bruinachtig slijm, gevolgd door een hoeveelheid geelachtig water. 'Shit!' dacht ik. 'Wat is dit?' Ik ben toch maar terug in

bed gaan liggen, maar 's morgens moest ik weer naar de wc en verloor ik weer dat gelige water. Ik wist dat het geen urine kon zijn, omdat ik het niet kon tegenhouden met mijn sluitspiers.

»Ik heb toen naar mijn gynaecoloog in België gebeld en hem uitgelegd wat er aan de hand was. Hij zei: 'Ik vrees dat ik geen goed nieuws voor je heb, Petra. Het lijkt alsof je

vruchtwater aan het verliezen bent. Daar kun je niet veel aan doen. Je kunt het beste onmiddellijk naar een ziekenhuis gaan. Maar de kans is reeel dat jullie kindje daar geboren zal worden, en je weet: op twintig weken is een baby nog niet levensvatbaar.'

»Vooral die laatste woorden kwamen keihard aan. Allerlei vragen flitsten door mijn hoofd: 'Zal ik mijn kindje verliezen? Toch niet hier, op

Gozo? Ik kan ons kindje hier toch niet achterlaten? Hoe moet het nu verder? Waarom overkomt ons dit? We zijn nu al halfweg. Ben ik niet voorzichtig genoeg geweest? Dit is toch niet mogelijk?'

HUMO Hoe reageerde Herman?
De Pauw «Heel kalm. Hij belde onmiddellijk voor een ambulance, die ons naar het ziekenhuis heeft gebracht. In de kraamafdeling was er

'IK BEN ELKE DAG DANKBAAR DAT ONZE DOCHTER NOG LEEFT'

op dat moment geen gynaecoloog aanwezig, maar de verpleegsters en vroedvrouwen konden met een kleurstrip vaststellen dat ik inderdaad vruchtwater verloor. Ze gingen ervan uit dat ik elk moment weeën zou krijgen.

»Ik werd in een lege tweepersonskamer gereden en in zo'n ouderwets witgelakt metalen bed gelegd. Het enige wat ik kon doen, was wachten. Af en toe kwam er een verpleegster kijken. Waarschijnlijk hadden ze afgesproken om ieder om de beurt voorzichtig dé pijnlijke, trieste vraag te komen stellen: 'Heb je al weeën?' Aan hun gezichten te zien had ik iets moeten voelen, maar ik voelde helemaal niks. Ik weet nog dat ik tegen Herman zei: 'We gaan ons kindje verliezen, hè Herman? Dat mag toch niet, dat kan toch niet!' Ik heb nog nooit zo hard gehuild als toen. Maar die machteloosheid wisselde af met hoop: 'Normaal zou ik nu toch al weeën moeten hebben, hè? Wat denk je, Herman? Ja toch? Het zal misschien loos alarm zijn.' Elk uur zonder weeën gaf me een beetje meer moed.

»Rond elf uur 's avonds kwam eindelijk de gynaecoloog. Die man stelde eerst vast dat ik nog geen opening had: goed nieuws, want het betekende

dat ik waarschijnlijk niet zou bevallen. Vervolgens zag hij met zo'n draagbaar echografietoestelletje dat met de baby alles in orde was én dat er nog voldoende vruchtwater was. Dat stelde mij gerust.»

HUMO En de oorzaak van je vruchtwaterverlies? Wat zei hij daarover?

De Pauw «Hij vermoedde dat de vruchtwaterzak was gescheurd, wellicht doordat ik iets zwaars had getild. Als dat scheurtje klein genoeg was, kon het vanzelf weer dichtgroeien. Goed rusten was dus de boodschap, zodat het scheurtje kon herstellen en de placenta nieuw vruchtwater kon aanmaken.»

»Voor alle zekerheid ben ik nog twee dagen in dat ziekenhuis gebleven, en daarna ben ik terug naar het hotel gegaan. Daar heb ik de rest van onze vakantie zonder problemen doorgebracht, maar de schrik zat er dik in. Ik heb veertien dagen platgelegen en zo weinig mogelijk bewogen. Om het uur controleerde ik of ik geen vocht verloor. De dokter had me gezegd dat ik af en toe eens mocht gaan zwemmen, maar ik was bang dat ik iets zou forceren of een infectie zou oplopen. Ik zei tegen Herman: 'Ik voel me net zo'n plastic boodschappentas

van de GB, met zware flessen erin en onderaan ergens een scheurtje. Het is de bedoeling dat ik met die flessen thuis geraak, zonder dat de zak verder doorscheurt en alles kapotvalt op de grond.'

»Terug in België heeft mijn gynaecoloog vastgesteld dat mijn placenta over de baarmoedermond lag: vandaar het bloedverlies. Doordat de baarmoederhals versperd was, zei hij, zou ik zeker een keizersnede moeten krijgen. En ons kindje moest zeker komen op 34 weken, anders werd de kans op bloedingen te groot.

»Hij heeft me dan aangeraden om thuis te blijven. Voor mij was dat een beetje een bevestiging van wat ik voelde. Ik durfde gewoon niet meer normaal te leven. Ik zou het mezelf nooit vergeven hebben als ik mijn baby had verloren door nog te gaan werken en rond te lopen. Ik zag het als een investering in de toekomst: de toekomst van mijn kind.

»Die eerste week thuis ging goed, tot ik opnieuw vruchtwater begon te verliezen, soms een paar keer per dag. Toen heb ik beslist om in bed te kruipen en roerloos te blijven liggen. Dat heb ik zo nog twee weken volgehouden, eigenlijk tot het moment dat Billie geboren werd.»

HUMO 'De wereld is op een paar dagen echt heel klein geworden,' schreef je in je dagboek.

De Pauw «Ja, gelukkig had ik Herman. Voor hij 's morgens naar zijn werk vertrok, smeerde hij mijn boterhammen. Hij verpakte ze in zilverpapier en legde ze op mijn nachtkastje, met wat fruit en voldoende drank om de dag mee door te komen. Onze slaapkamer was omgetoverd tot een multimediacel: behalve de catering was er ook radio, tv, laptop met internet, en een gsm voor noodgevallen en wat contact met de buitenwereld.

»Ik kwam alleen nog uit bed om naar de wc te gaan. Maar daar durfde ik niet goed door te duwen, bang om nog meer vruchtwater en bloed te verliezen. In de douche zat ik op een stoeltje onder de warme straal. Het leek wel alsof ik een afhankelijk oud vrouwtje was geworden.

»Ik durfde me zelfs niet meer te bukken om mijn benen te ontharen, want bij het vooroverbuigen voelde ik een grote druk op mijn buik. Dus deed Herman dat in mijn plaats. Ik vond het wel belangrijk om gladde benen te hebben: dat gaf me in die penibele omstandigheden toch nog een beetje eigenwaarde. ▶

Cherchez La Femme Petra De Pauw

► »Ik probeerde veel te slapen, zodat de tijd wat sneller voorbijging. Voor de rest vulde ik mijn dagen met schrijven in mijn dagboek en surfen op het internet. Daar ging ik op zoek naar forums van lotgenoten, maar ik vond niemand. Er waren wel wat zwangere vrouwen die moesten rusten, en af en toe iemand met een laagliggende placenta, maar niemand bij wie de vliezen gebroken waren op week 20 en die toch nog niet bevallen was.»

LAATSTE HOOP

HUMO Waarom liet je je niet opnemen in het ziekenhuis? Was dat niet veiliger?

De Pauw «In België kan en wil de medische wereld pas iets voor je doen vanaf 25 weken zwangerschap. Pas dan kun je je laten opnemen voor een *longrijping*. Dan krijg je een spuitje in je bil die de ontwikkeling van de longen bij de baby versnelt, zodat hij na de geboorte zelfstandig kan ademen. Normaal zijn de longen pas in de laatste weken van de zwangerschap volledig ontwikkeld; zo'n injectie verhoogt de overlevingskansen van een prematuurtje dus.

»Die twee weken heb ik me geconcentreerd op die 25 weken: die wou ik absoluut halen. Maar dat gaf me veel stress. 'Stel dat ik vrijdag beval, de laatste dag voor die injectie! Dat zou toch echt verschrikkelijk zijn.' Heel de dag door lag ik in bed te rekenen: elke minuut die voorbijging was er weer één dichterbij zaterdag.»

HUMO Ging je ervan uit dat je het zou halen?

De Pauw «Ik gaf mezelf 50 procent kans: het was erop of eronder. Achteraf heb ik te horen gekregen dat de dokters niet echt geloofden in een goede afloop. Zij waren bang dat, door dat scheurtje, het vruchtwater geïnfecteerd zou zijn, en dat daardoor de baby niet levensvatbaar zou zijn of een ernstige handicap zou hebben. Gelukkig hebben ze dat nooit tegen mij gezegd toen Billie nog in mijn buik zat.

»Het was een enorme opluchting toen ik die 25 weken ook haalde. Ik zei tegen mezelf: 'Petra, je hebt gedaan wat je kon. Vanaf nu hangt het niet meer alleen van jou af.' Ik begon het licht aan het einde van de tunnel te zien.

»Nadat ik die longrijpingsinjectie had gekregen, mocht ik terug naar huis, maar ik bleef liever in het ziekenhuis. Ik was bang dat ik thuis

'Mensen vragen me vaak: 'Is Herman in het echt ook zo onhandig?' Maar natuurlijk is hij dat niet! Om zo'n klungel te kunnen spelen, moet je juist heel handig en praktisch zijn.'

een zware bloeding zou krijgen en dat ik niemand zou kunnen bereiken om me op tijd naar het ziekenhuis te brengen.

»Twee weken en drie dagen heb ik in het Antwerpse UZ gelegen – het was wéér wachten, wachten en nog eens wachten. Ik werd goed verzorgd, alleen had ik het moeilijk met de medicijnen die ze mij gaven: spuitjes tegen trombose, en antibiotica om eventuele ziektekiemen in mijn vruchtwater te doden. Ik vond het vreselijk om al die pillen uit doosjes met doodshoofden te moeten slikken. Toen ik zwanger was van Roos, durfde ik zelfs geen aspirine of Dafalgan tegen de hoofdpijn te slikken. Maar de artsen verzekerden mij dat de medicatie totaal niet gevaarlijk was voor mijn kindje.»

HUMO Op aanraden van de ziekenhuispsychologe hebben Herman en jij ook een bezoek gebracht aan de afdeling neonatologie, de vroegere 'prematuurenafdeling'.

De Pauw «Ja, de psychologe vond dat nodig om ons voor te bereiden. Maar dat was een grote schok. We kwamen in een halfduistere zaal met glazen cellen. Daarin waren mensen in blauwe pakken druk aan het werk in een spookachtig licht, in een kakofonie van zachte en harde bliepjes van de tientallen elektronische apparaten. Toen pas drong het

pas echt tot ons door: ons kindje zal moeten vechten voor haar leven, zoals al deze kindjes hier.

»In de eerste couveuse lag een jongetje dat **Ward** heette en op 25 weken geboren was. Hij kreeg zuurstof en was opgezwollen, omdat hij vocht ophield. Hij lag op een trilkusen, om zijn longblaasjes open te houden. Billie was op dat moment ook 25 weken oud, dus ik voelde heel erg met hem mee, maar ál die couveusekindjes zagen er zo kwetsbaar uit: als pasgeboren puppy's, met hun gesloten oogjes en hun doorzichtige velletje. Overal hingen draadjes en buisjes en stonden piepende monitors de wacht te houden. 'De expo van de laatste hoop,' noemde Herman het achteraf.

»In de zes jaar dat ik hem kende, had ik Herman nog nooit zo triest gezien: hij heeft toen echt zijn klopp gekregen. Toen we terug op mijn kamer waren, stonden er een paar kinderen aan mijn deur die een handtekening van hem wilden. Normaal is hij altijd heel vriendelijk als kijkers hem herkennen, maar hij zei dat hij nu geen zin had in handtekeningen uitdelen en gooide de deur in hun gezicht dicht.

»Het goeie nieuws was dat ons bezoek me alleen maar vastberader had gemaakt om mijn kind zolang mogelijk in mijn buik te houden. Ik bleef maar aan dat kleine Ward-

je denken. Zo triest: je hoefde geen dokter te zijn om te zien dat hij met al zijn krachten aan het knokken was voor zijn leven. Ik wilde er alles aan doen om Billie dat lot te besparen.»

GESTROOPT KONIJNTJE

HUMO Maar twee weken later ben je dan toch bevallen.

De Pauw «Op 19 september, Billie was 27 weken. Ik had net bezoek van **Danni Heylen** (Pascale in 'F.C. De Kampioenen', red.). Herman had die dag buitenopnames. Het was een uur of drie 's middags. Opeens kreeg ik hevige buikpijn – het begon met een zeurderig gevoel, maar al snel merkte ik dat het weeën waren. Danni wou mij alleen laten, maar ik vroeg haar om te blijven. Herman heb ik niet gebeld: ik wilde niet dat ze de opnames door mij zouden moeten stilleggen.

»De verpleegster heeft me direct aan een infuus met weeënremmers gelegd. De pijn verdween, althans voor een paar uur. Maar toen Herman 's avonds langskwam, begonnen ze opnieuw, en dit keer had zelfs een verhoogde dosis weeënremmers geen enkel effect.

»Een halfuur later lag ik in de operatiekamer, waar ik een epidurale verdoving kreeg. Herman mocht naast mij zitten en mijn hand vasthouden – hij droeg net als het medisch personeel een monddoekje en een groen mutsje. Ik kreeg een hartslagmeter aan één van mijn vingers, een bloeddrukmeter om mijn arm en een zuurstofmasker op mijn mond. Mijn benen werden in positie gelegd zonder dat ik er iets van voelde. Ter hoogte van mijn heupen hing een steriele groene doek, zodat ik niets kon zien. Maar in de weerspiegeling van de lamp boven mij kon ik alles toch min of meer volgen.

»De gynaecoloog en zijn assistent ontsmetten eerst mijn buik, en daarna maakten ze een horizontale snede van ongeveer tien centimeter lang. Dat duurde hooguit tien minuten, en plots was Billie daar: in een fractie van een seconde zweefde ze boven mij.

»Ze werd onmiddellijk onderzocht, maar haar reflexen bleken goed te zijn, en ze had ook geen extra zuurstof nodig. Toen hebben ze haar in een couveuse gelegd en mochten wij haar zien. Ze woog 920 gram en zag eruit als een gestroopt konijntje, maar haar ogen waren open en ze was heel actief. Ze had

Cherchez La Femme Petra De Pauw

► duidelijk goesting in het leven en dat stelde mij gerust.

»Ik voelde me opgelucht. Ik wist dat ik gedaan had wat ik en mijn lichaam aankonden en dat ik mezelf niets te verwijten had. Een bizar soort innerlijke rust. Maar Herman kon maar niet stoppen met huilen. Nooit had ik hem zo droevig en hulpeloos gezien. Ik snapte het wel: ik had Billie maandenlang in mijn buik gevoeld, maar voor hem was het de eerste keer dat hij echt met zijn kind geconfronteerd werd.»

HUMO Mochten jullie haar vastnemen?

De Pauw «Nee, de artsen wilden haar eerst nog uitgebreid onderzoeken. Ze waren vooral bang voor hersenbloedingen gedurende de eerste drie dagen. Dat komt vaak voor bij te vroeg geboren baby's, en de gevolgen zijn onmogelijk te voorspellen. Hoe groter de bloeding, hoe groter de kans op een zware handicap.

»Ik heb Billie pas na drie dagen voor het eerst mogen vasthouden. 'Kangoeroëën' heet dat in neonatologiejargon. Een verpleegster haalde haar uit de couveuse en legde haar op mijn borst – dat was nog geen sinecure, met al die draadjes en darmpjes. Er werd een lamp boven haar gezet, zodat ze het zeker niet koud kon krijgen. Ik vond het onbeschrijflijk mooi en ik was erg aangedaan, maar tegelijkertijd was het ook heel verwarrend. Ik dúrfde haar nog niet graag te zien – om mezelf te beschermen. Ik wilde haar mijn moederlijke warmte geven, maar in mijn achterhoofd spookte dat doemscenario: 'Misschien verlies ik haar wel. Dus mag ik mij nog niet te veel aan haar hechten.'

»Dat dubbele gevoel heeft een paar weken geduurd. Maar ik heb mijn reserves pas echt laten varen toen ik haar, na drie maanden, mee naar huis mocht nemen.»

HUMO Hoe erg vond je het om haar al die tijd in het ziekenhuis te moeten laten?

De Pauw «Dat vond ik het allergerste. Het klópte gewoon niet – je pasgeboren kindje zo achterlaten. Herman was daar veel rationeler in, hij zei: 'In het ziekenhuis kunnen ze veel beter voor Billie zorgen.' Hij had natuurlijk gelijk, maar mijn hart brak telkens als ik afscheid nam.

»Ik ben haar elke dag gaan bezoeken, vaak zelfs twee of drie keer. Meestal zat ik gewoon naast haar couveuse en sprak ik wat tegen

haar. En 's morgens en 's avonds belde ik naar de afdeling, om te vragen hoe het ging. Gelukkig heb ik nooit slecht nieuws gekregen. Op den duur kon ik er zelfs de humor van inzien. 'Eigenlijk hebben wij onze dochter drie maanden uitbesteed om te groeien,' heb ik 'ns tegen Herman gezegd.

»Ik ben nog altijd redelijk bezorgd, maar elke dag minder. In de plaats is een allesoverheersend gevoel van dankbaarheid gekomen: omdat Billie het zonder kleerscheuren heeft gehaald.»

EEN STERKE VROUW

HUMO Wat hebben Herman en jij als koppel uit heel dit avontuur geleerd?

De Pauw «We beseffen nog meer dan vroeger dat het heel goed zit tussen ons. Als onze relatie niet zo goed was geweest, had zo'n crisis misschien wel tot een breuk geleid – een mens geeft voor minder de moed op.

»Maar ik heb ook iets over mezelf geleerd: dat er een ongeken-de kracht in mij schuilt – daar kan geen yogacursus tegen op. Ik wist dat ik sterk was, maar zó sterk, dat hield ik niet voor mogelijk. Mijn moeder heeft mij vaak gezegd: 'Nu moet je oppassen, Petra. Nu ga je je klop krijgen.' Maar die klop is nooit gekomen. Billie bleef vechten, en dat gaf mij de moed en de kracht om óók door te gaan.»

HUMO In het nawoord van je boek schrijft Herman: 'Een kind is in dit leven het mooiste geschenk, maar ik weet ondertussen dat het geen gouden pen is maar eerder een fitnessstoel: je krijgt er veel voor terug, op voorwaarde dat je er veel energie in stopt.'

De Pauw «We hebben al enorm veel energie in Billie gestoken, maar ze heeft ons, gewoon door er te zijn, onnoemelijk veel méér teruggegeven. 't Is zoals Herman zegt: 'Ons fitnessstoel is drie maanden te vroeg geleverd. We hadden nog geen trainingsschema, maar we zijn er toch mee aan de slag gegaan, voorzichtig en onder deskundige begeleiding. En kijk: het heeft ons mooier en sterker gemaakt.'»

HUMO Herman en jij kennen elkaar intussen zeven jaar. Wisten jullie vanaf het begin dat jullie samen kinderen wilden?

De Pauw «Ik wist direct: 'Als ik met iemand kinderen wil, is het met deze man.' Ik dacht: 'Als onze

'In het begin van onze relatie heb ik ooit tegen Herman gezegd: 'Stel dat wij niet samen blijven, dan nog zou ik graag een kind van je hebben: omdat ik weet dat jij een fantastische papa zou zijn.'

kinderen maar één tiende van zijn optimisme hebben, zullen ze nog héél gelukkige mensen zijn.' In die beginperiode heb ik zelfs ooit tegen hem gezegd: 'Stel dat wij niet samen blijven, dan nog zou ik graag een kind van jou hebben: omdat ik weet dat jij een fantastische papa zou zijn.'

»Voor ik Herman leerde kennen, had ik nooit concreet aan kinderen gedacht. Mijn plan was om een BOM te worden, een bewust ongehuwde moeder. Ik wou al mijn tijd en energie in mijn carrière steken (De Pauw is nieuwsanker bij de regionale zender ROB, red.). Rond mijn vijfendertigste zou ik wel een kind maken, desnoods in mijn een-tje. Maar toen kwam ik dus Herman tegen.

»Vier jaar geleden hebben we tegen elkaar gezegd: 'Als we ooit kinderen willen, moeten we er nu

maar aan beginnen.' Herman was toen al 42: we wilden niet dat hij 50 zou zijn als hij voor het eerst papa werd.»

HUMO Wat voor een vader is hij?

De Pauw «Fantástisch, echt waar. Hij doet voortdurend leuke dingen met Roos en Billie: koekjes bakken, tekeningen maken, tulpenbollen planten, koffie malen, de haard aansteken... En als hij iets uitlegt, doet hij dat altijd met heel veel passie. Hij zou een geweldige leraar zijn, denk ik. Echt streng is hij niet, maar hij probeert wel consequent te zijn. Hij legt ook altijd uit waarom iets niet mag. Hij neemt zijn kinderen au sérieux.»

HUMO Hadden jullie niet graag een zoon gehad?

De Pauw «We zijn heel blij met onze dochters. Ik vind trouwens dat dochters beter bij Herman passen dan zoons – voetballen of boom-

hutten bouwen is niks voor hem.

»En ik vind het fantastisch om met mijn meisjes op stap te zijn. Het was mijn stille wens om twee dochters te krijgen – maar als je zwanger bent, spreek je dat natuurlijk niet uit. Ik heb zelf één zus, en dat heb ik altijd heel leuk gevonden.»

HUMO Denken jullie nog aan een derde kind?

De Pauw «Er komt géén derde kind. Dat hadden we al besloten voor ik zwanger raakte van Billie, maar dat weten we nu, na alle ellende, honderd procent zeker. Nu krijgen we alles nèt geregeld. Als je drie kinderen hebt, moet je keuzes gaan maken in verband met je werk, en dat willen we niet.»

SUSKE EN WISKE

HUMO Herman zegt in interviews graag dat jij de vrouw van zijn leven bent. Geldt dat ook omgekeerd? Is hij jouw prins op het witte paard?

De Pauw «Absoluut. Hij noemt ons vaak Suske en Wiske. We hebben maar een half woord nodig om te weten wat de ander bedoelt, we zijn in dezelfde dingen geïnteresseerd, we lachen om dezelfde grappen, we hebben vaak dezelfde mening, we kunnen heel goed met elkaar praten, én we blijven elkaar boeiend vinden, zelfs na zeven jaar. Herman is mijn beste vriend, weliswaar met dat sprankeltje méér erbij.

»Voor ik hem leerde kennen, was ik nooit iemand tegengekomen van wie ik dacht: met deze man zou ik mijn leven kunnen delen. Bij Herman wist ik onmiddellijk: hém mag ik niet laten gaan.»

HUMO Liefde op het eerste gezicht?

De Pauw «Ik denk het wel, ja. Ik was 21 en ik werkte als redactrice voor 'Kattenkwaad', een tv-programma met een verborgen camera, gepresenteerd door **Ronny Mosuse**. Voor één van de eerste afleveringen moest ik Herman gaan interviewen, en de vonk sloeg direct over. We hebben een paar keer afgesproken om samen te gaan skaten, en van het één kwam het ander.

»Jongens van mijn eigen leeftijd heb ik nooit interessant gevonden. Zoals ze met hun brommertjes aan de schoolpoort een beetje stoer stonden te doen: zo kinderachtig... Ik heb zelf ook nooit aan de schoolpoort staan *gibberen*. Toen ik in het tweede middelbaar zat, namen de

meeste meisjes van mijn klas al de pil. Ze gingen in het weekend naar discotheken, waar ze zich door jongens lieten versieren. Ik ben een paar keer mee uitgegaan, maar dat waren grote ontgoochelingen. Ik was gewoon niet geïnteresseerd in die flauwe spelletjes. Ik heb vaak tegen mijn moeder gezegd: 'Ik moet echt geen lief hebben om mee naar Walibi te gaan.'

»Toen ik Herman leerde kennen, was ik wel samen met een jongen. Het was mijn eerste echte relatie: ik was 21 en ik vond het tijd voor een vast lief, zoals het hoorde. Maar echt enthousiast was ik niet. Herman was de eerste man die zo'n indruk op mij maakte. Het was ook de eerste keer dat ik echt verliefd was. Enkele weken na onze eerste ontmoeting heb ik het uitgemaakt met die jongen, en niet lang daarna ben ik bij Herman ingetrokken.»

HUMO Wat vonden je ouders ervan dat hun dochter een relatie had met een man die zestien jaar ouder was?

De Pauw «Ze hadden intussen wel door dat jongens van mijn eigen leeftijd mij niet interesseerden. En Herman lijkt ook helemaal niet zo oud. Hij zal altijd iets jongensachtigs blijven hebben. Hij kan zich elke dag opnieuw verwonderen over kleine dingen, net zoals een kind. Ik pieker veel meer. Vroeger dacht ik dat ik een optimist was, maar in vergelijking met hem stelt mijn optimisme niet veel voor. Ik ken niemand die zo positief in het leven staat.

»Hij is ook de gemakkelijkste mens die ik ken. We hebben nog nooit met elkaar in de clinch gelegen, en bij hem mag ik altijd helemaal mezelf zijn. Daarom snap ik niet goed dat hij zo lang alleen is gebleven. Blijkbaar is hij jarenlang krampachtig op zoek geweest, maar gelukkig voor mij klikte het met geen enkele vrouw. Ik kan alleen maar zeggen: 'Jullie zijn allemaal heel dom geweest om Herman te laten staan.' (*lacht*)

»Het klinkt misschien ongelofwaardig, maar als je vraagt naar zijn slechte eigenschappen, moet ik het antwoord schuldig blijven. Er schuilt echt niks slechts in hem. Hij maakt soms een zenuwachtige indruk, omdat hij moeilijk stil kan zitten, maar dat kan je toch moeilijk een slechte eigenschap noemen? Nee, ik heb alleen maar bewondering voor hem.»

MARKSKE FOREVER

HUMO Bewonder je hem ook als acteur? Hoe vind je hem als Markske in 'De Kampioenen'?

De Pauw «Hij doet dat schitterend. Ik ben opgegroeid met 'F.C. De Kampioenen' – ik zie mezelf nog zitten als meisje van tien, zaterdagavond na het bad, in een fris slaapkleedje en met mijn haren gewassen, samen met mijn zus helemaal opgaand in 'De Kampioenen'. Ik ben altijd een grote fan van de serie geweest, en dat ben ik nog.

»Sinds ik Herman ken, weet ik ook dat het helemaal niet zo simpel is om 'De Kampioenen' te maken. Het ziet er allemaal veel makkelijker uit dan het is, zeker zijn rol. Mensen vragen me vaak: 'Is Herman in het echt ook zo onhandig?' Maar natuurlijk is hij dat niet! Om een klungel als Markske te kunnen spelen, moet je juist heel handig en praktisch zijn.»

HUMO Zijn er misschien andere overeenkomsten? Een gemeenschappelijke verslaving aan chocomelk misschien?

De Pauw «Nee, thuis ben ik degene die chocomelk drinkt (*lacht*).

»Ik vind wel dat ze op dezelfde manier in het leven *staan*. Ze proberen allebei van alles het beste te maken, en ze gaan altijd uit van het goede in ieder mens. Tegenslagen maken Herman niet cynisch of bitter of wantrouwig; hij blijft altijd opgewekt en positief. Net zoals Markske.»

HUMO Is hij, na achttien reeksen van 'De Kampioenen', eindelijk veel heruitzendingen én met een negentiende reeks in de maak, zijn rol nog niet grondig beu?

De Pauw «Nee, hij zegt dat hij Markske nog altijd even graag speelt als in het begin. Het heeft er ook mee te maken dat De Kampioenen zo'n fantastische ploeg vormen; allemaal toffe mensen die goed met elkaar opschieten, absoluut niet naast hun schoenen lopen en elkaar tijdens elke opname omhoogtillen. Anders had de reeks het ook nooit zo lang volgehouden. En uiteraard is er de blijvende populariteit, dat speelt ook mee. Als de kijkcijfers elk jaar zouden zakken, zou Hermans enthousiasme snel wegebben, denk ik.»

HUMO In de Ketnet-reeks 'Alexander' speelde hij ook een kluns. Zou hij niet graag eens een ernstige rol spelen?

De Pauw «In '180 graden', een nieuwe fictiereeks die binnenkort

op de regionale tv-zenders wordt uitgezonden, speelt hij een leraar: dat is een ernstige rol.

»Hij is zeker niet gefrustreerd omdat hij al twintig jaar vasthangt aan hetzelfde typetje. Hij beseft heel goed dat hij veel geluk heeft: veel andere acteurs hebben die werkzekerheid niet.

»Hij doet ook nog veel andere dingen, hoor. Hij heeft zijn eigen bedrijfje, Aksident, waarmee hij acts voor bedrijven en organisaties bedenkt. Hij is een vast panellid van 'De raadkamer', een programma op Radio 2 met **Geena Lisa**, waarvan ik redactrice ben. En op vtm is hij vanaf deze week ook als panellid te zien in een nieuwe humorshow, 'Niets dan de waarheid'.»

HUMO Hoe gaat hij om met zijn bekendheid?

De Pauw «Hij wordt constant herkend, maar hij blijft altijd vriendelijk en deelt met plezier handtekeningen uit – behalve dan die ene keer in het ziekenhuis. Nu, wij wonen in Antwerpen, en daar valt het best mee: in Antwerpen wonen veel bekende mensen. Maar in Aalst, waar ik vandaan kom, stórten de mensen zich soms echt op hem. In het begin wist ik mezelf dan echt geen houding te geven, ook al omdat de meeste fans mij gewoon negeren en soms zelfs wegduwen. Maar nu ken ik mijn plaats: náást Herman. Herman is een idool, en ik sta aan zijn zij.»

HUMO Hij zei ooit in Humo: 'Ik zou niet kunnen leven zonder vaste relatie.' Geldt dat ook voor jou?

De Pauw «Herman is de liefde van mijn leven, dat weet ik wel zeker. Ik wil alles met hem delen en samen oud worden.

»Het gebeurt dat we met een vriend koppel gaan eten en onderhuidse spanningen tussen die twee voelen. Achteraf zeggen we dan tegen elkaar: 'Goh, wij hebben toch chance, hè?' Wij hebben gewoon ongelooflijk veel geluk gehad dat wij elkaar zijn tegengekomen. Ik weet zeker dat ik anders nog altijd alleen zou zijn. En hij waarschijnlijk ook.»

Diederik Van den Abeele
Foto's **Stephan Peleman**

NIETS DAN DE WAARHEID

Vtm, vrijdag 11 april, 20.35

F.C. DE KAMPIOENEN

Eén, zaterdag 12 april, 20.45

DE RAADKAMER

Radio 2, zaterdag 12 april, 10.03